

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 366/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Petrom Kupkom, advokátom, Hlavná 23, Trnava, proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 14C/432/2015-245 z 28. júna 2021, rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/70/2021-299 z 27. októbra 2022 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/80/2023 z 11. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom okresného súdu č. k. 14C/432/2015-245 z 28. júna 2021 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), rozsudkom krajského súdu č. k. 7Co/70/2021-299 z 27. októbra 2022 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/80/2023 z 11. decembra 2024 (ďalej len „uznesenie dovolacieho súdu“). Navrhuje napadnuté uznesenie dovolacieho súdu zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie, alternatívne zrušiť rozsudok krajského súdu a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Od najvyššieho súdu žiada finančné zadost'učinenie a náhradu trov právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou z 10. júla 2015 na okresnom súde domáhal zaplata 5 000 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy a 689,46 eur z titulu náhrady škody na tom právnom a skutkovom základe, že mu žalovaný odovzdal do dočasného užívania špecifikované motorové vozidlo, ktoré bolo 11. júla 2013 aj so sťažovateľom zadržané políciou Rakúskej republiky z dôvodu pozmeneného výrobného čísla karosérie (VIN čísla) pre podozrenie

zo spáchania trestného činu. Uvedeným konaním mal podľa sťažovateľa žalovaný porušiť prevenčnú povinnosť podľa § 415 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka a v priamej súvislosti s tým mu spôsobil už uvedenú škodu (spočívajúcu v hotových výdavkoch sťažovateľa na dopravu späť na územie Slovenskej republiky) a nemajetkovú ujmu (v dôsledku zníženia dôstojnosti a vážnosti sťažovateľa v spoločnosti).

3. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 14C/432/2015-245 z 28. júna 2021 zamietol žalobu sťažovateľa s ťažiskovým odôvodnením, že *„žalovanému žiaden predpis neukladá povinnosť overovať tú skutočnosť, či vozidlo malo pozmenené VIN číslo karosérie, a preto jeho zodpovednosť nie je možné vyvodiť len z porušenia prevenčnej povinnosti uvedenej v ust. § 415 OZ. Je síce pravdou, že žalovaný mal v predmete svojho živnostenského oprávnenia aj predaj ojazdených motorových vozidiel a opravy a servis cestných motorových vozidiel, avšak nebolo poukázané na žiadne ustanovenie alebo zákon, ktorý by mu ukladal povinnosť preverovať u každého kúpeného vozidla číslo VIN karosérie. Navyše uvedené motorové vozidlo kúpil na Slovensku, bolo riadne zaevidované na dopravnom inšpektoráte a ako sám poukázal, podľa internetovej stránky Ministerstva vnútra SR - odcudzené motorové vozidlá, vozidlo doposiaľ nemá pod jeho VIN a ŠPZ evidovaný záznam o odcudzení.“*

4. Po podaní odvolania sťažovateľom krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil prvoinštančný rozsudok, pričom sa v odôvodnení stotožnil s už uvedenou argumentáciou okresného súdu. Proti tomuto rozsudku sťažovateľ podal dovolanie 8. februára 2023.

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľa podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) s odôvodnením, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Podľa jeho názoru malo odôvodnenie rozsudku krajského súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP, a teda nedošlo k procesnej vade konania podľa § 420 písm. f) CSP.

6. Sťažovateľ uvádza, že dospel k závažným pochybnostiam o fungovaní právneho štátu, ide najmä pochybnosti o možnosti domôcť sa súdnou cestou efektívnej ochrany svojich práv, preto sa domáha i finančného zadosťučinenia.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ namieta, že okresný súd odmietol vykonať dôkazy ním navrhnuté a potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a následne na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Rozsudok okresného súdu vychádza tiež z nesprávneho právneho posúdenia veci, je formalistický a nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok presvedčivých dôvodov, čo platí obdobne pre rozsudok krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu.

8. Sťažovateľ opakuje svoju argumentáciu týkajúcu sa nesúhlasu s názorom okresného súdu vo vzťahu k porušeniu prevenčnej povinnosti žalovaného uvedenej v § 415 Občianskeho zákonníka, pričom zastáva názor, že žalovaný porušil i právnu povinnosť podľa zákona č. 725/2004 Z. z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách a o zmene a doplnení

niektorých zákonov v znení účinnom k 10. júlu 2013, a teda naďalej nesie zodpovednosť za škodu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

9. Sťažovateľ odôvodňuje porušenie označených práv i tým, že krajský súd rovnako ako okresný súd odmietli vykonať ním navrhované dôkazy bez náležitého odôvodnenia.

10. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu uvádza, že ak bol dovolací súd názoru, že neopodstatnene namietal vadu podľa § 420 písm. f) CSP, mal dovolanie zamietnuť podľa § 448 CSP ako nedôvodné. Nemal však právo odmietnuť ho podľa § 447 písm. c) CSP. Sťažovateľ zastáva názor, že § 447 písm. c) CSP slúži výlučne na odmietnutie takých dovolaní, ktoré smerujú proti rozhodnutiam, ktoré vzhľadom na svoj druh a charakter nemožno vôbec napadnúť dovolaním. V prípade nedostatku dovolacích dôvodov môže dovolací súd dovolanie len odmietnuť podľa § 447 písm. f) alebo dovolanie zamietnuť podľa § 448 CSP. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je preto podľa sťažovateľa nezákonné, vecne nesprávne a porušujúce jeho právo na spravodlivý proces a na súdnu ochranu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu, napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením dovolacieho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu:

12. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

13. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

14. V danom prípade sťažovateľ mal k dispozícii opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu mohol podať odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Z obsahu ústavnej

sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľ odvolanie skutočne podal, pričom o ňom rozhodol odvolací súd napadnutým rozsudkom krajského súdu.

15. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ mohol podať dovolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, v ktorom uplatnil dovolací dôvod podľa § 431 ods. 1 CSP, ktorý vymedzil vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

16. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti preskúmal dovolacie námietky sťažovateľa a zistil, že sa prekrývajú s argumentáciou sťažovateľa v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu.

17. Dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom dospel k záveru, že dovolanie sťažovateľa vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP nie je prípustné. Dovolací súd dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

18. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa a právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa vylučuje právomoc ústavného súdu, pretože argumentácia uvedená v tejto časti ústavnej sťažnosti je totožná s argumentáciou uvedenou v dovolaní. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením dovolacieho súdu:

19. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní, v ktorých sa (popri všeobecných procesných podmienkach) uplatňujú aj ďalšie, osobitné procesné podmienky dovolacieho konania.

20. Ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

21. Sťažovateľ namietané porušenie označených práv odôvodňuje predovšetkým nezrozumiteľnosťou, nepresvedčivosťou a nepreskúmateľnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ako aj nesprávnou aplikáciou príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku v súvislosti s posudzovaním dôvodnosti a prípustnosti dovolania.

22. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd podľa § 447 písm. c) CSP dovolanie odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

23. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého dovolacieho uznesenia v ktorej najvyšší súd uvádza, že „procesnou povinnosťou dovolateľa je v dovolaní vysvetliť zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní tiež náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP a / alebo § 421 CSP v spojení s § 431 CSP a / alebo § 432 CSP)“.

24. Dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad na záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Zastáva názor, že z rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, z akých dôvodov došlo k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie a jeho odôvodnenie má všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Najvyšší súd sa stotožnil so záverom nižších súdov, podľa ktorého za stavu nepreukázania porušenia právnej povinnosti žalovaným a nemožnosti vyvedenia jeho zodpovednosti (za škodu alebo nemajetkovú ujmu) výlučne zo všeobecného ustanovenia o prevenčnej povinnosti (t. j. z § 415 Občianskeho zákonníka) nebola preukázaná existencia jedného z kumulatívnych zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu. Keďže nesplnenie (nepreukázanie existencie) čo i len jedného z nich vylučuje záver o zodpovednosti, v takejto situácii nemôže byť daná ani potrebnosť vykonávania akéhokoľvek ďalšieho dokazovania zameraného na vznik škody alebo na jej výšku. Dokazovanie výšky škody prichádza do úvahy až po preukázaní všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti, čo však – z dôvodov dostatočne a objektívne zrozumiteľne aj uspokojivo podaných nižšími súdmi – splnené nebolo. Odvolací súd a pred ním i súd prvej inštancie si povinnosť adresne argumentovať k len podstatným námietkam splnili, a preto aj dovolací súd dospel k záveru, že sťažovateľ v prejednávanej veci neopodstatnene namietal, že postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25. Najvyšší súd uzavrel, že „so zreteľom na uvedené a na posudzovanie prípustnosti dovolania opieraného o úpravu z § 420 CSP a jeho dôvodnosti naraz (keďže tu ide takpovediac o spojené nádoby, pri ktorých je dovolanie buď prípustné aj dôvodné - to ak sa existencia vytýkanej tzv. zmätočnej vady tvrdí opodstatnene alebo neprípustné i nedôvodné - to ak platí presný opak)“, dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. Inak povedané, dôvodnosť dovolania je v prípade namietanej vady zmätočnosti osobitnou podmienkou (predpokladom) prípustnosti dovolania.

26. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia dovolacieho súdu možno vyvodiť, že najvyšší súd odmietnutie dovolania sťažovateľa primeraným spôsobom odôvodnil, pričom jeho záver nemožno považovať za arbitrárny. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu, t. j. postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal a aj vysporiadal s dovolaním sťažovateľa vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu, pričom závery, ku ktorým dospel, podrobne, jasne a zrozumiteľne vysvetlil a podporil aktuálnou judikatúrou súdnych autorít.

27. Právne závery, ktoré viedli najvyšší súd v konečnom dôsledku k odmietnutiu dovolania sťažovateľa, majú oporu v aplikovaných ustanoveniach Civilného sporového poriadku. Uplatnený spôsob interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení ústavný súd považuje za ústavne konformný, nepopierajúci ich účel a význam, preto podľa názoru ústavného súdu nemohol neprípustným spôsobom zasiahnuť do označených práv sťažovateľa.

28. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a označenými právami sťažovateľa, ktorých porušenie namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Preto ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu